

En halv natt

AKT LAND 15.5.10

Organist og komponist Nils Henrik Asheim hadde invitert med seg fire musikere han har improvisert sammen med de siste årene til orgelenatt i Stavanger, Trondheim og nå Kristi himmelfart i Oslo domkirke. Paal Nilssen-Love, slagverk. Lasse Marhaug, elektronikk. Elisabeth Vatn, sekkepiper og Frode Gjerstad, saksofoner. Dessuten satte videoartist HC Gilje en ny standard for hva Domkirkens hvitkalkede vegger kan brukes til. Alt lys i kirken var slukket. På veggene var det eksponert video som viste bearbejdede lys- og bildeinntrykk fra kirken.

«... Men han viser vel så tydelig at kirken er et univers som fortsatt kan utforskes»

Som trikken. Konserten startet i benkeradene. Musikkerne satt og gikk. Siden «musikken» knapt var til å kjenne igjen som annet en noe som kunne være trikken utenfor, surret fra et luftanlegg eller simpelthen lyden av menneskene rundt deg, tok det tid før oppmerksomhe-

ten var vekket og konsentrasjonen tent.

Musikerne beveget seg opp på galleriet, og lydlandskapene vokste i farge og intensitet. Lenge hadde et sus slukt alt som var av rom og stillhet.

INNSPILL

Arne Guttormsen

Et univers. Da denne «vindmaskinen» stilnet, var vi ikke annet enn skjerpet hørsel. Og da samspillet mellom særlig Paal Nissen-Love og Nils Henrik Ash-

eim var på det mest intense og kirkeveggene danset av videoflammer, oppstod helt nye rom og opplevelser inne i kirkerommet. En av Asheims intensjoner er å vise at orgelet er et univers. Det evner han, men han viser vel så tydelig at kirken er et univers som fortsatt kan utforskes.

Publikum i bevegelse. Fra Asheims side var tanken at publikum kunne bevege seg rundt under konserten, og gjerne komme og gå. Flere enn meg måtte bryte av konserten da det nærmet seg midnatt, men alle ble sittende så lenge de var til stede. Man går ikke rundt i rommet etter at konserten er begynt. Om musikerne er aldri så fri, tar det tid å lære seg av med konvensjoner – kanskje særlig i en kirke?